

J. and Krusberg.

Ilffit nr. 10 märts

MEIE MATS

Tallinn, Harju t. 45 • Ilmub 2 korda kuus • 19 aastakäik • 1921 • Aprill, 23 • Nr. 14 (291)

KEWADEL.

„Ma tahan sulle, tolgusele, näidata!... Ah kõik nooled lased sa ära ja mind jätad ilma!”

Tellimise hind:

1 kuu — postiga 35 mk.

1 „ — postita 33 „

Wäljamaale 70 mk. kuus**MEIE MATS****Erapooletu nalja ja pilkeleht
Ilmub 2 korda kuus. XIX a.****Tolmetus ja talitus: Harju t. 45
Tallinnas**Tarwitamata jäänud kirjatöid
tagasi ei saadetaSaadetawatel kirjatöödel peab
saatja täielik aadress olema**Saatuslik pauk.**

Kui ma ühel ilusal päeval, mil taewas oli sinine nagu pidulise silm peale pidu lõppu „Lootufes“, oma katusekambri nelta pakatanud seinahääl istusin ja worstijupile vähemuse diktatuuri peale tahtsin fundida, awanes üks ja sisse astus Arnold Jiskann.

Pean tarwilikuks siin kohal weel kord meele tuletada seda, et Arnold Jiskann oli minu parem sõber. Nagu ma juba tähendasin, astus Arnold Jiskann tuppa. Kuid sellega ei ole weel lugu lõppenud. Muidugi mõista on mul kõige peale waatamata ikkagi enesest lugupidamine niisõrd wälja arenenud, et ma oma toa mööblid üksikasjaliselt kirjeldama ei hakka. Arwan, et see ka põrmugi tähtis ei ole. Nii siis, astus Arnold Jiskann minu tuppa. Mul ei oleks selle wastu midagi olnud kui tema asemel keegi teine seda teinud oleks. Ütle üldse olen ma wäga leplik iseloomuga ja sellega on ka seletaw asjaolu, et ma siin maakeral niikaua olen püsinud. Kuid see kõik on möödaminnes öeldud ja sel ei ole käesolewa juhtumisega midagi ühist. Peaasi on ikkagi see, et Arnold Jiskann tuppa astus. Nagu te jutu algusest weel mäletate, kuulus see tuba minule. Muidugi mõista, ainult faktiliselt. Omaks nimetada, selle sõna tõlkes mõttes, wõin ma waid seda warju, mis päiksepaistelise ilmaga mu kaasas käib. Nii siis, peale seda, kui üks oli tarwilisel määral awatud, astus tuppa Arnold Jiskann. Aga sellest olen ma juba rääkinud. Ta astus tuppa ja ilma, et oleks suuremat hõljuhatust teinud, ütles:

„Ma armastan!“

Mul ei olnud selle wastu midagi. Aeg on kewadine ja igas suhtes wäga sünnis niisuguseks ettewõtteks. Pealegi ei olnud ma ise põrmugi paremas seisukorras. Armastus on ju ainukene ala, mis ei nõua diplomi, kogemusi ega kautsiiooni. Armastuse kasutamiseks ei ole ka kapitali waja. Muidugi mõista, räägin ma puhtast loomulikust armastusest. Ja loodan, et te seda mitte ära ei waheta „rassinaatidega“. Nii siis, ei jäänud mul muud üle, kui Jiskannule sellesamaga wastata:

„Ma armastan kah!“

Ta tegi imestanud näo ja ma pean ütleva, et see on ainukene asi, mida ta teha mõistab. Siis ütles ta:

„Eila suudlesin ma teda!“

Ma nikutasin pead.

„Minna suudlesin ka eila.“

„Kui sa teaksid kui pehmed ta huuled on!“

„Just nagu liblika tiivad.“

Ta waatas mu otsa. Üleüldse waatas ta kogu aeg mu otsa.

„Ma armastan pöörajelt!“

„Minna kah.“

„Ma kihlasin end eila temaga!“

„Minna kihlasin kah!“

Ta wõttis laualt mu poole paberossi ja pani põlema. Puhudes suitsu mulle näkku, sõnas ta:

„Mu armsama nime on Mathilde.“

„Minu armsama nimi on ka Mathilde.“

„Ta elab Balesna tänawal.“

„Minu oma kah.“

„Suur kollane maja, kahelikordne...“

„Suur kollane maja, kahelikordne...“

„Ülemisel korral.“

„Minu oma kah.“

Mu parem sõber Arnold Jiskann haaras mul rinnust kinni ja katjus mind raputada, nagu ma oletada julgesin.

„Mis ta perekonna nimi on?“

„Ta perekonna nimi on Silgats.“

„Tema! Tema! .. Mis sa walid: püüsi wõi mööga?“

„Kuidas? Mis?“

„Me läheme kahewõitlusele! Mis sa walid: püüsi wõi mööga?“

„Kuidas sa arwad?“

„Möösk!“

„Tubli!“

„Tubli!“

„Ei! Püüsi!.. Kunas?“

„Kunas sa aega saad?“

„Homme kell kolm!“

„Muu! Kus kohas?“

„Lasnamäel!.. Sa pead surema!“

„Tubli!.. Oleme rääkind!“

„Oleme rääkind!.. Hüwasti!“

„Hüwasti! Püüsid muretsed sina!“

Mu parem sõber Arnold Jiskann wõttis mu wiimase poole paberossi ja tormas toast wälja. Ma jäin tuppa, sest üür oli mul selle kuu eest maksetud.

*

Teisel päeval tõusin ma hilja woodist. Ma magasin hästi, sest enne kahewõitlust armastan ma ikka hästi puhata. Lõunat ma ei söönud, sest lugesin niisuguse toiminguga enne kahewõitlust ülaruseks uhkuseks ja raiskamiseks. Ma wõin ju surma saada ja siis on kõhutäis maha wisatud.

Kilplane võiks vaid nii talitada. Pealegi ei olnud mul midagi süüa. Ja kui midagi süüa ei ole, siis on kõige mõistlikum söömata olla.

Kirjutasin kirja Mathildele, lubades teda armastada surmani ja pulmad teha kõige lähemal ajal ja läksin siis otsemat teed Lasnamäele, sest aeg oli käes.

Ümberringi kees kewade, laulsid linnud ja hõiskasid kewade tuuled. Muidugi mõista olin ma kõige selle vastu täiesti külm, sest ma uskusin kindlasti, et mu parem sõber Arnold Jiskann täna mu elu lõpetab.

Punkt kell kolm oli Arnold Jiskann kohal. Tal oli kaafas püsi ja mõök.

„Teist püssi ei saanud kusagilt. Sa lepid ehk mõõgaga? Mõök on teraw, et aja habet!“

„Hm!.. Sa ehk võtad ise mõõga. Ma pean, õigust ütelda, püssti rohkem lugu.“

„Hm!.. Tead mis?.. Me laseme kordamööda. Enne lasen mina, siis lased sina!“

„Hm! Las' ma käristan enne!“

„Eee... Tõmmame loosi!“

Me tõmmasime loosi. Tuli välja, et mu parem sõber Arnold Jiskann pörutab enne. Distantiks määrasime kolmkümmend samm. Asusime kohtadele. Jiskann laadis püssi, tõmmas winna ja sihtis. Ta oli mu parem sõber ja sellepärast sihtis ta mulle silma auku. Ta sihtis kaua ja suure lõbutundega. Siis kajatas pauk ja eemalolewa maja põõningu aknad klirisesid paljutähendawalt. Et mul wähe-
matki põhjust ei olnud end surnuks tunnistada, siis wõtsin ma püssi ja asusin oma korda paremale sõbrale auku pähe lastma. Ta oli väga kurb, et ta pihta ei saanud, kuid trööstis end sellega, et ma sedasama teen.

Ma sihtisin talle otse otja ette. Ma sihtisin kaua ja see walmistas mulle ilust naudingut. Siis panin ma piraka ära. Mu parem sõber Arnold Jiskann hüppas üles, karjatas ja langes siis maha.

Ma läksin ta juure.

Ta ümises ja hoidis jalga kinni.

„Noh, kuidas läks?“

„Sääre luust läbi!“

„Kuidas ta nii hullusti läks! Ma sihtisin küll otse otja ette! See püsi ei ole midagi wäart wana lõkats!..“

See pauk oli saatuslik Jiskannule ja ka mulle.

See pauk tõi Jiskannule kuulujuse, au, raha, rikkuse ja Mathilde. Kunagi ei wõta ma enam kahewõitlusest osa. Ehk kui wõtan, siis lasen enesele kuuli jalast läbi lasta. Ainult läbilastud jalaga inimene, inimene, kes kõige weidramalt lonkab, wõib meie ajal karjääri teha, kergesti elust läbi sammuda.

Mis on Jiskannul praegu wiga? Tal on eeskujulik tantjukool ja ta õpetab tujandetele daamidetele ja kawaleeridele kõige moodsamaid tantse. Ta loob ise tantse ja kõik on waimustatud ta tantjude graatsiast ja rütmilisest plastikast. Ja seda kõiki olen mina talle wõimaldanud oma pauguga.

Terwe jalaga oleks ta olnud ainult Arnold Jiskann, nüüd on ta kuulus tantjude looja Arnold Jiskann.

Ja terwe jalaga ei oleks ta ka kunagi Mathildet saanud.

Gori.

Jmelik lugu.

Jagomit (P. poifs.)

I.

Misjaoks peaksin ma teid ninapidi wedama. Olen alles 22 aastat wana ja mul ei ole abi-kaasat, kellega jeda oleksin õppinud. Olen õigusearmastaja ja korralik inimene, ma ei tahaks kedagi ninapidi wedada. Mind ei kütkesta naised. Jmelik, eks? Kuid miks peaksin ma teda ninapidi wedama. Mul pole ju abikaasat, kellega jeda oleksin õppinud.

Naeruwäart. Eks?

Lubage wäikene lookene... .

... Harilikul päewal pikutasin wanal kushettil. Mind awatles wiist kewadepäewade alkohool ja ma ihkasin piimahabemikkude ööde weetusi. Mõtlesin ja ennustasin kurwalt ja laisalt, nagu magaw foksterrier juhulennanud kärbsse juures, kas teda ära süüa wõi.

Seal äkki kopitati. Kes see wõib olla. Kuid ükstapuha. Mitte end äritada.

Ja väga ükskõikselt ja külmalt hüüdsin asendit muutmata:

„Palun jisse!“

Awaneb uksele naisterahwas.

Naisterahwas mind ei kütkesta, misjaoks jarnane tarbetu moment. Ja väga, väga külmalt küsisin ma:

„Wabandage, mis teie soowite?“

Siis aga wõitsin oma külmust, ajasin end kushetilt üles ja waatasin talle otja. Ma isegi imestas, sest naisterahwas oli väga ilus ja weetlew.

„Istuge. Olge head, istuge!“ ja ma püüdsin tooli kushetile ligemale tõmmata.

„Mis teil asjaks oli?“

„Wabandage, kas teie olete ajakirjanik?“ küsis tema istudes.

„Jah!“

„No waadake, ma tuln reklaami mõttes, soowiksin end tutvustada — ja teie kui ajakirjanik.“

„Naisterahwalik reklaam, see on ju, kui ma awalik olla tohin — naistearstide, haigemajade asi. Ma ei ole mitte Dr. Wilms ega teine.“

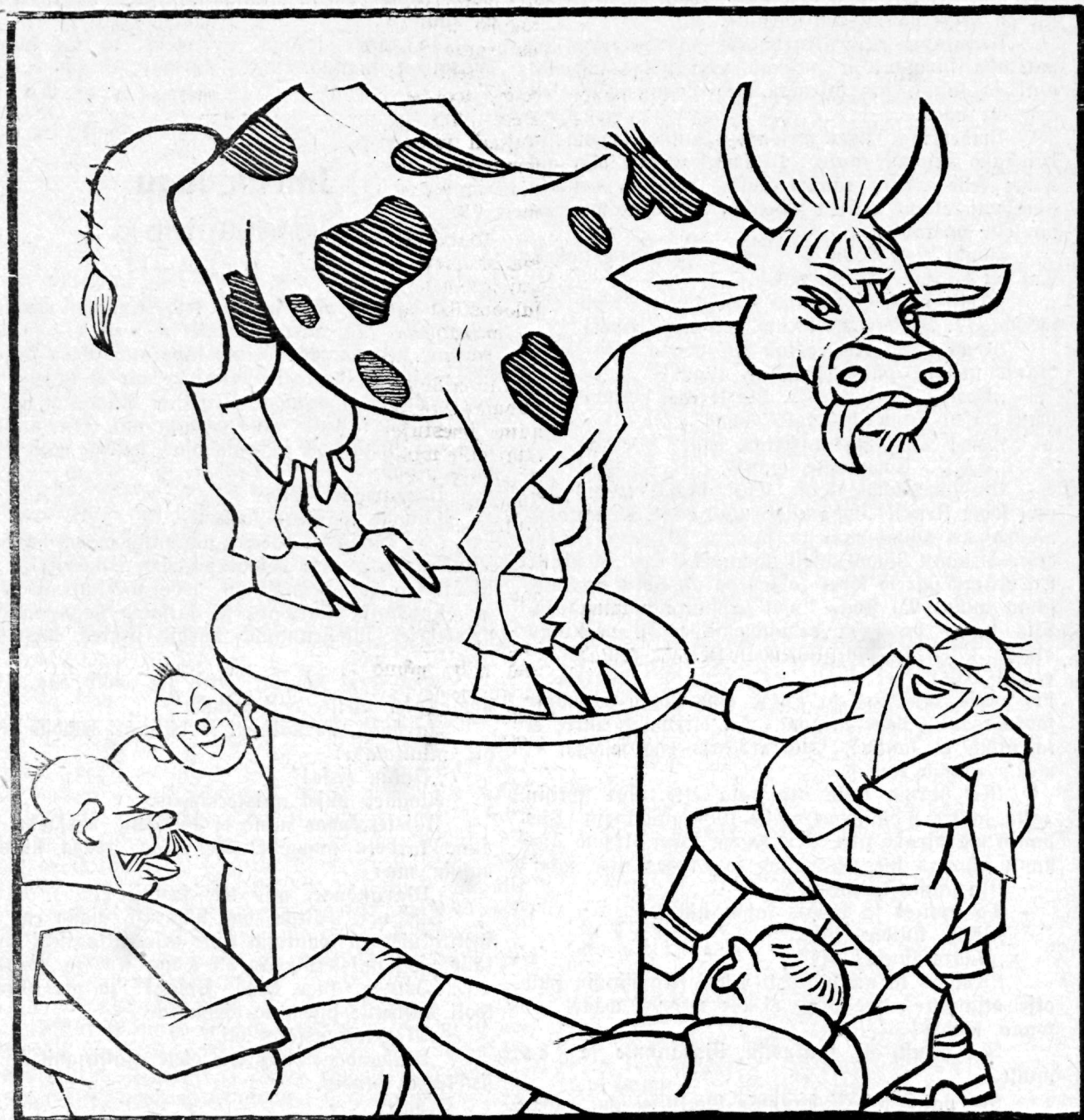
Nüüd kuuldsu ta hääles tagasihoitud abitus.

„Oh ma ei ole ju ometi mitte niifugune.“

(Ma mõtlen, see oleks kõik mind ikkagi väga külmaks jätnud, aga need piimahabemikud kewade päewad.)

„Kes teie siis olete?“ küsisin ma väga ofawõtlikult.

Geri joonistus. E. Isoki puulõige.

MAALITLASTE KULD LEHMA TANTS.

Karjasaaduste väljaveo lubast waimustatud, tantsiwad hallid parunid ööd ja päewad kuld lehma ümber „waluuta“ tantsu.

„Ma — ma olen maalt sisesõitnud neiu!“
 Maalt sisesõitnud. See huvitas mind. Ma
 wõtsin ta käed pihku.
 „Miks tulite teie siia? Mul on teist kahju.“
 „Aga ma ei ole ju mitte niifugune!“ ütles
 tema.

Panin oma käed ta ümber. „Kuulete, mul
 on teist kahju.“
 „Aga,“ nuuksus ta, „mis pidin ma tegema.
 Ma ei ole ju ometi mitte niifugune!“
 „Maene laps!“ sõnasin teda rinnale tõmma-
 tes. Ta waihis...

Kewadepäewade alkoholool uimastas were. Me mõlemad purujoobnud, kurtsime inimesesoo õnnetuse üle.

II.

Olin ta juhatanud kusagile wõõrastemajapidaja juurde, kes talle lubas teenistust. Palju päewi oli juba sellest mööda, aga ma pidin ikka selle maalt sisseõitnud neiu peale mõtlema, kes oli olnud mu esimene armastus. Isegi üksikuil laisklemise pilkudel tundsin wõitmatut igatsust tema järgi. Tahtsin inimest, kes oleks arg ja lihtne, kes ohwerdaks naiselt oma ihuküllust. Kes ei oleks mitte niisugune...

Ma panin riide ja läksin wõõrastemajasse. Täna õhtul oli seal „kabaree“.

Kui ma imesin laua ääres pooltahtmatalt seda, mida olin tellinud, nägin ma teda.

Oo — ta oli muutunud. Toredad riided, wäljakutsuw pilk. Ometi läksin ma ta juurde.

„Wabandage preili, kuidas käsi käib?“

„Imestanult waatas ta mulle otsa. „Wabandage, mul ei ole au teid tunda. Olen endine keiserliku kojateatri primadonna. Teie wiist eksisite.“

Ma kohkusin, siis küsisin nukralt: „Kas teie ei ole mitte niisugune?“

Ta muigas. „Ah, ja, kuidas soowite.“

Ma jätsin aga teda ja põgenesin parem kodus, wõtsin Jules Verne romaani kätte ja istusin küdenewa kamina ette. Kui ma pool tundi lugenud olin, tundsin, et oma waimlise tasakaalu tagasi olin saanud.

Ma olin naisterahwaste wastu ükskõikne. Ja lõpuks, miks peaksin ma teid petma. Ma ei ole ju seda kellegilt õppinud. Ma pole ju abielus.

Kunstiharrastajad.

Kikiwarwul eide käest kinni hoides, astus Müllka Mart oma Reedaga kunstitemplisse. Taewakarwa sinise ukse kohal wälkus ümarik päike, ja täärutes sõitsid hobusteta wankrid sama ukse esisele, kust Mart ja Reet arglikult sisse astusid.

Läbi teise paari klaasuste minnes silmasid, et teised ültriided ära annawad. Mart tundis rahutust, kartes, et riidest ilma jääb, kuid rahustas ennast: „sest ta on ju praegu pühhas unsti templis, kus pole kurjust ega tagedust.“

Astusid wõre ääre.

„Teie piletid.“

„Mis'as piletid!“ sõnas Reet, taskuräti nurgast nõutawaid otsides.

„Teie koht pole siin, waid teisel rõdul, seal annate oma riided ära.“

Mart tahtis weel midagi küsida, aga juba oli keegi teine saks walgepõllega wirtina jutul ja Mart jällegi naise käest kinni hoides astusid edasi. Jõudsid paari juhatusel peale õigele kohale.

Riide nummert kätte saades mässis Mart selle hoolega ostetud eeskawa sisse, (eeskawa tõlist otstarbet ta ei teadnud) ulatas Reedale ja nii jõudsid nad mitme warema sekelduse järele neile määratud kohale.

Elektri sädemetega ülekülwat saalis, kuulbusosin, toolide plaksumine ja imestusega karjatas Reet: „Oh!“ Tahtes rahwast lähemalt silmata, kes kusagil sügawal kihistes, ent nägi imestusega, et tema ja paarsada teist inimest istuwad rahulikult maa ja taewa wahel — ja „püha unst walwaku meie üle,“ ohkas käsa risti pannes.

Wahetajal leidis Mart, et lae all terwed read klaaskupleid walgeid ja rohelist, nägematult walgusjädemeid pildusid, tuld ta ei leidnud, küll aga saladusliku sädeme klaaskuulis, mis teadmata kust — walguist sai ja rahwale edasi andis.

Weel enam investas ta kui tuled ootamatalt „mitte millegistgi“ puhut (Mart wahemalt ei näinud puhujat lae all) kustusid. Pimeduses kuulis, kuis naine imestuses hüüdis: „Oi Jeesuke“ — ja juba oligi jälle walgus majas. Nüüd tundis Mart „kunst“ suurt wäge, ta austas seda wiist rohkem kui Jumalat ja soistas: „waid päästa meid ära sest kiufatusest,“ ta sees wõttis kahtluseus maad, sest maal süütasid kirikumehed tuled ja need tuled ei kustunud ise ega hakanud ka ise jälle põlema, aga siin...

„Klõmm“ — kajas läbi saali; Mart, Reedaga pöörasid silmad hõmina poole, aga seal polnud näha muud kui pleekinud eesriie (wahetekk) ja all weel sügawamal olid pasunamehed, nende ees seisis mees hernehirmutisena käed laiaili, kui risti samba lööt kurjategijal, kepp ühes käes ja...

„Klõmm“ kajas jälle; kustusid tuled... ja wajuksid ristilöödu käed, ent kajasid pasunaiist jämedad ja peenikesed helide jaod; „ta on oma peastjat näinud!“ sõnad Reet, nähes enne langewad keppi orkestrijuhhi käes ja nüüd wahetpidamata wehklemist, „peletab oma lähedalt kurje waimusi, mida mede patused silmad ei näe,“ soistas Reet.

Muusik jäi vaiksemaks; pleekinud wahetekk rebenes keskelt kahjeks, ülewalt alla.

Mardil kärkas meele koht piiblis: „ja waato pilkane pimedus kattis maad ja oli hirmus mürin ja kärin ja templi eesriie rebenes kahjeks, ülewalt alla.“

Mart ei julenud hingatagi. Ta ootas suu ammulil, silmad pärani inglite ilmumist pilwil, aga peltis ennast, nähes ingleid ilma tiivadeta, kes tulid, aga mitte ülewalt ega alt, waid — kõrvalt.

Ja nad laulsid. Mart ja Reet ei mõistnud aga sellele kõigile, mis seal kuulis nime anda, sest nad rääkisid — aga sõnu ei kuulnud, laulsid aga ei saanud aru mis nad laulsid, kirikus oli see palju teistem, nii pühalik — weniw — jõudis läbi karusemagi kasuka südameni, siin aga — ruttu ja ruttu — kõrwi ei suutnud aru saada. Mardil ja Reeda meeled muutusid nukraks; Mart oli juba pahane kui sõnas: „Me jo sirtuwä kui

tirtsu rohu sehen, riiskawä läbi nõna, wehivä, rassivä kas see ongi see püha unst.

Trumm ja pafs pöristasid pööraselt: „Oi taiwa Jesjake“, oigas Reet: „Jii jo päris pörgo lahti...“

„Küllap nüüd tuleb kohtomõstja“ — tähendas Mart.

Kuidas aga imestas, kui sisse astus kehakas isand, mitte aga sirgelt kuninglikult, vaid taarudes, waarudes jalad risti all.

„Nii naljakad arjks, ets kae koidas jäme wats kõigub kui pehme kaal pilliroo otjan.“ Näitelawale ilmuja tegi Reedale natja oma kõhmakusega:

„Ta jo päris porujommis,“ naeris Reet.

„Pis—kufs!“ hoiatas Mart, hirmunult ümber kaedes, kas ehk keegi ta naise sõnu ei kuula, sõstas siis: „See pole porujomm, — see mees käib „espressionistis.“ Nähes, et Reet weelgi aru ei saand, lissas juure: „Efs ja mäleta, kui Uuetoa Mann, kes siin linnan nümnaasis õpib, kodu käis ja hommik teatrist rjaakis, jääll olla na kõik tui-kunu ja kukkunu ühtepuhku — nii espressionistis. Eks siin „Soustis“ ole ka espressionism.“

Mart unustas ümbruse, sattus hoogu, ent ärkas kui naaber talle mügala küünarnukiga ribide wahjele tõukas.

Wahjeajal oli ekspressionistlik isand oma häälepaelad lahti lõonud, ent nüüd pragises ja praksus, rõhkis ja ähkis kui tüsedum Jepa lõõts ja määrimata masina roostes rattad ja siis... siis... ei teadnud Mart mida teha, kas ehmatada wõi imes-tada: Ekspressionistiline isand lamas mauli pörandal ja...

„Kena duett,“ sõstas endine kuri naaber Martile.

Dia duett oli umbes järgmine:

Trumm: „prõmm“
bafs: „öökk“
trumm: „wõmm“
bafs: „kõök“
trumm: „kõmm“
bafs: „föö—u—nn“
trumm: „prõmm“ —
bafs: „õek“!

Siis langes eesriie ja Mart Reedaga — koli-sid mürinaga saalist ja sülgas Mart, kirudes trep-pide rohkest ja ekspressionistlik muusikat:

„Kas ma iji lakkuda ei oska — wai see ongi see espressionistlik „Soust“ — üteln ma aga mitte „Sooit“.“

„Kas ssee ongi see püha unst, rahapettus muud midagi.“

Ja andsid Mart Reedaga püha töotuse, enam jalgagi teatrisse tõsta!

O. T.

Plato.

Läks oma õpilase Polikarpiga kord jalutama kuulus mõttetark Plato.

Tee ääres istus hallipeaga wana rauk ja lõhkus kiwa raske raudse haamriga.

Ja nähes rauka, sõnas õpilane Polikarp:

„Kui wilets töö!.. Mis mõte seda teha!“

Ta raiub higistades, kildudeks lõõb kiwid ja kunagi ei loo ta mingit wäärtuslikku.

See töö on mõtteta ja tal ei ole wäärtust.

Näe kiwil langeb lõõgi järel lõõk

ja selle tulemus on ainult tolm ja tolm!“

„Tee järele!“ siis ütles Plato Polikarpil!

Ja Polikarp ka kahmas raske haamri ja istus tänawale kiwi kuhja äärde.

Kuid tahtes pihuks purustada kiwi,

lõi esimese hoobiga ta omal' pöidla pihta

ja kiwi teraw tükk tal' lendas otse silma.

„Kas näed ja nüüd!“ tal sõnas naerdes Plato,

„kui kerge arwustada, laita teise tööd,

kuid järel teha seda raske wäga.

Üks arwustaja, kes ei ole ise meister

ei kunagi wõi õiget otjust anda!“

Seal otse nende poole tormas lamba kari

ja asjata neil tõket teha püüdis karjus.

„Oh sina juhm!“ siis hüüdis karjusele Polikarp,

„ei tea ja kuis karjatada tuleb loomi.

Tõest asjata jõõd peremehe leiba!

Paarkümmend lammas teewad sulle raskust.

Oh sina wilets, wäeti, loll ja juhm!“

„Eks tee ja järele!“ siis sõnas talle Plato:

Ja Polikarp ka kohje oli walmis

ja suure hooga jooksis karja wastu.

Ta kisendas ja sõimas, wehkles käega kurjalt

kuid heiduta' ei suutnud siiski lamba karja.

Üks tugew jäär lõi sarwega tal rindu

ja kukkus karja jalge alla sõimlew Polikarp.

Ja naerdes sõnas talle Plato: „Noormees,

sa sõnades küll oled wägew, pole laita,

ja alawäärtuslikeks loed teiste tööd.

Kuid iga töö see nõuab ikka oskust

ja iga töö on oma ette kunst.

Ja hinnata wõid teise tööd sa ainult siis,

kui oma käes on apardand see sul!“

Nad läksid edasi ja Polikarp ei lausund sõna.

Seal äkki elama lõid tema noored silmad —

küpresji wilus, kaewu ääres nägi ta

üht neidu ilusat, kui kewadine hommik.

Ja kiirelt, enne kui Plato sai asjast taipu,

ta juba kaewu ääres neiu kõrwal oli.

Ja noore käega neiu piha ümbert haaras

ja huuled surus neiu huuledele.

Neid oli ehmunud ja püüdis huuli peita,

kuid nähes, et see wõimata, jäi rahule ja muigas

ja wastu suudles noortmeest kuumalt, pilusilmil.

Siis hüüdis Plato: „Pea! Tagasi! Sa häbemata!

Kuis tohid lubamata meelitustega

ja läheneda wõõral' naisterahwal!“

Seft tembust ei saa pidada ma Jugu,

seft kerge tõesti on üks nõiugune wõit!“

„Tee järele!“ tal külmalts sõnas Polikarp. Plato jäi peatama ja mõõtis Polikarpi. Siis pööras ümber, sammus neiu poole ja muigama löid wanad hallid silmad. Kuid neiu sõnalausumata jooksis kiirelt ära. Nüüd pead wangutades naeris Polikarp: „Su sõnad, õpetaja, mis ja täna rääkind on tõest' kõik wäga hästi märki läinud. Eks teise tööd me ikka hinda kergelt ehk see küll teine kord tõest wäga raske on!“ Kuid Platole need sõnad tegid wähe rõõmu, ta lõbus meeleolu oli hääbumud. Ja kurawlt läks ta kodu ja jest ajast sai alguse platoniline armastus.

Sokrates Pelgulinnast.

—o—

Kahesugune termiin.

Sambo kuningas istus, nagu seda tema juures õige tihti ette tuli, jälle kord troonil. Ta ette astus kaupmees kaugelt Hiinamaalt, kes talle kallist teemanti müüa pakkus. Kuningale meeldis kalliskivi wäga. Ta käskis rahaministri enese juure kutsuda ja kui see ilmus, ütles:

„Minu armas Chrom Chiat, mulle meeldib see kivi wäga ja ma tahaksin seda ära osta, — meil on ju weel riigikassas raha?“

Chrom Chiat kumardas 21 korda maani, nagu komme seda nõudis ja ütles:

„Oh, kuningate kuningas, kui see kalliskivi sulle meeldib, siis peab ta sinu omaks saama — kuid meie riigikassa on pooleni tühi!“

Nüüd läks kuninga pale pilwe ja ta andis käsu rahaministrile ametist tagandada ja kogu ta liikuw ja liikumata warandus riigi kasuks wõõrandada. Samal ajal nimetas kuningas Chrom Chiat järeltulijaks Maha Monguti ja ütles sellele:

„Minu armas Maha Mongut, ma tahaksin heameelega selle juurepäralise ehte omanikuks saada, — meil on ju weel riigikassas raha?“

Siis kumardas Maha Mongut 22 korda maani ja wastas:

„Oh, kuningate kuningas, kui see kalliskivi sulle meeldib, siis peab ta sinu omaks saama — riigikassa on ju weel pooleni täis!“

Siis naeratas kuningas Sambo rahuldatult, ostis ehte ja kinkis poole Chrom Chiat wõõrandatud warandusest Maha Mongutile.

M o r a a l: Peab mõistma auku pähe rääkida!

Albero.

—o—

Elamisruumi leidnud.

„Teie ei tohi ennem wõõrastemajast lahkuda, kui teie oma arwe ära õiendanud ei ole...“

„Suurepäraline, ometigi olen ma omale ühe elamisruumi leidnud!“

—o—

Kurat ja wõi.

Adu Nülgur, kuulsam ja senni trahwimata spekulant, oli suurema hulga wõid kokku ostnud, et seda wäljamaale saata. Kuid Nülgur ei saanud wälisaridega kaubale, jest wõi oli paha — haisev, must ja räpane, ühesõnaga, nagu praegune aeg.

Nülguri wihal ei olnud piiri.

„Äraneetud,“ kirus ta, „et kurat selle wõi wõtaks!“

Samal filmapilgul läks üks lahti ja kurat astus wiisakalt kumardades kontori.

„Mul on au, herra Nülgur,“ ütles kurat rõõmust nagu tehes, ehk õigem öelda: seda ei olnud tal waja teha, jest see oli ilma sellela wäga rõõmus. Kuradi sehwit läks wiimasel ajal wäga hästi ja ta meeleolu oli alati hea. Ja nagu on ju meeleolu peegel.

Kurat heitis pilgu wõipüttide peale ja hõõrus käsa.

„Wäga mõistlik teist, herra Nülgur, et te wõi minule lubate. Ma wõtan tänuga wastu. Teil ei ole waja end põrmugi tülitada — homme hommiku saadan ma sellid siia ja lasen wõi põrgu wiita!“

Õeenejstki mõista, tuli see Nülgurile täiesti ootamata. Sellepärast oli ta tükk aega keeletu ja ei teadnud mida teha. Siis aga sai ta külma-were jälle tagasi.

„Mis wõid te tahate? Mingit juttu ei wõi siin sellest olla!.. Wõid te ei saa ja asi tahe!“

„Monoh?“ ütles kurat, „mõne minuti eest ütlesite te ju selgel sõnal, et ma wõi omale wõin wõtta! See oli ju teie soow!“

„Ah mis, — seda ei ole ma sugugi tõsiselt mõelnud. Nii öeldakse ju tihti, kui hing täis. Ja te ei tule ju mitte igakord, kui teilt midagi soowitakse. Etla alles soowisin ma, et te mu ärisõbra Kaapuri ära oleks wõtnud, kuid ometi ei teinud te seda!“

Kurat naeris.

„Ja, see on tõesti nii. Ma ei tule mitte igakord ja ei wõta mitte kõiki, mis mulle pakutakse — mul on wiimasel ajal õieti öelda aega wähe ja pakkumisi palju. Mis Kaapurisse puutub, siis pean tähendama, et ma tema järeletulemisega oma aega raiskama ei hakka. Mispärast end asjata waewata? See mees tuleb ükskord ise. Aga nüüd selle wõiga — noh see on juba hoopis teine asi. Seda wõin ma põrgus wäga hästi tarwitada. Masina määrest on meil juur puudus, ja ma arwan, teie wõi wõib meile jes juhtes kasulik olla.“

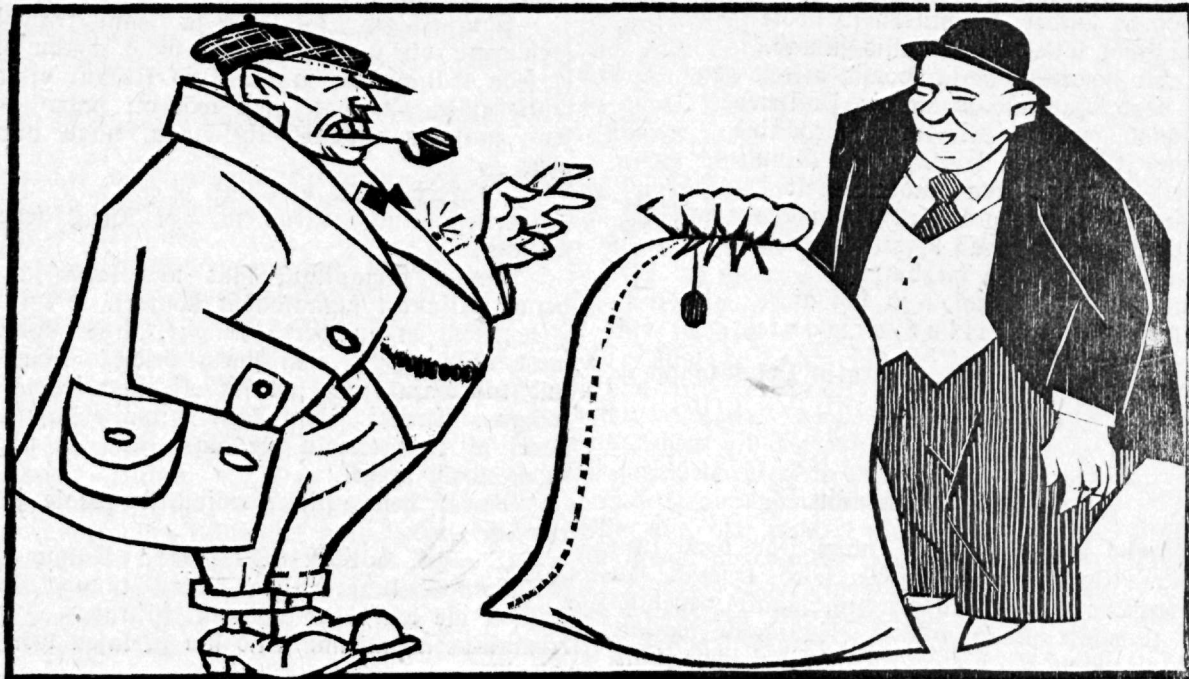
„No, siis peate wähemalt wõi eest mulle maksma.“

„Pole kuulda olnud! Wõtaks kurat mind, kui ma nii loll olen!“

Nülgur sügas kukalt.

„Hm... On teil seda wõid siis praegu kolme waja?“

MEIE RIIKLINE KAUBANDUS.

Wäljamaalt ostetakse siga kotis, jäädes uskuma ärimhe seletust, et siga aus ja hea on.

„Praegu kohe just mitte. Mul on seal veel natuke rattamääret tonni põhjas. Paar päewa saan sellega läbi.“

„Noh, ilus! Senni kunni määret jatkub, wõib ju wõi siin seista. Kui määre otsas, siis tulete äärele!“

Kurat oli nõus.

„Oigust öelda, ei ole mul selle wastu midagi, herra Nülgur. Pealegi on mul weoabinõudest praegu suur puudus. Kui lähemal ajal Tallinna uus tramwai käima hakkab, siis paraneb loodetawasti asi. Nii siis, oleme rääkinud ja jääb sellega. Et te aga wahpeal wõiga mingit sehwiti ei tee!“

„Olge mureta!“

„Tubli! Nii siis — nägemiseni!“

„Hüwasti!“

Kuu aja pärast ilmus kurat uuesti Nülguri kontorisse.

„Noh, kus on mu wõi?“

Nülgur krimpjutas süüdlaselt nägu.

„Wõi?.. Iseenesestki mõista ammu ära müübud. Hülgawa kasuga!“

„See on sigadus!“ kirus kurat, „aga see ei pea teile mitte nii jääma!“

„Ärge nüüd kohe end äritage! Et ma wõi ära olen müünud, ei tähenda weel, et ta teile igawesti kadunud on... Teate, kellele ma müüsin? Ma müüsin tootluswalitsusele herra“ Nime ütles Nülgur kuradile kõrwa sisse.

Kurat muigas.

„Aha,“ arwas ta, „tootluswalitsustes on palju häid isandaid, kuid see herra lööb kõik üle.“

„Oige!“ kinnitas Nülgur. „Ja temalt saate wõi wõileiwa eest kätte!“

„Seda ma tean! See ei ole mitte esimene kord, kus mul temaga asjaajamist on!.. Noh siis ei ole lugu nii hull, kui ma esiti mõtlesin. . . ma lähen siis. Hüwasti!“

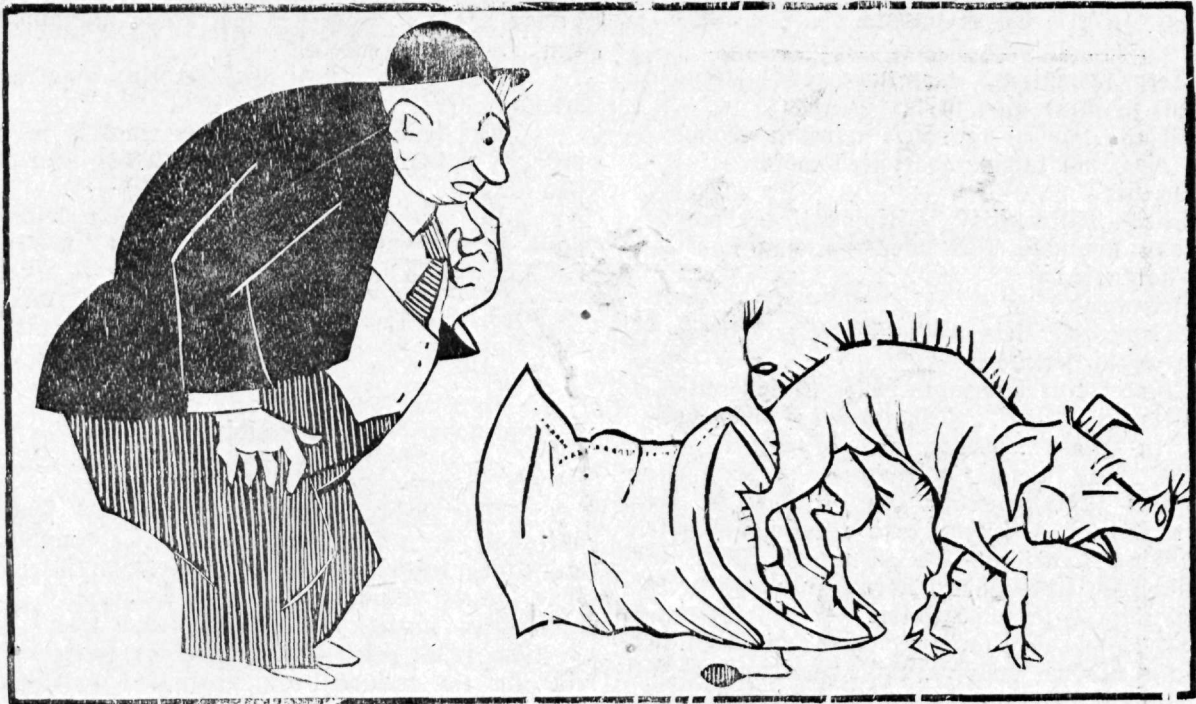
„Hüwasti!“

Ober Ojt.

Pühajärwel.

Astun kaldale ma, raage,
waatan tagasi, kus kaugel
mets kui tsakiline saag.
Näen täis wikerkaari-wärwe
ees ma oma kodujärwe,
mis näib kui arhipelaag.
Tantsiskleb silmapiiril
pätkse kuldsele niidikiirele
üks weeliblek-akrobaat.
Kefet klaasist jiniwooge,
kefet pintslilisi rooge,
ujub unistuste-paat.
Ah, kui rüü nüüd endalt kisku,
woogudesse enda wisku,
nagu põhja mere hülg!
Kahlaks kõigist elu-laadist
eemal' ujuda kui paadist
kalastaja hõbe sülg!

Charles.

Alles kodu tehakse kott lahti ja tutvustakse end ausa ja hea kaubaga.

Tenor.

Meie ajal hinnatakse inimese waimuandeid juukste järele.

Wõib aga ka olla, et see nii ei ole, kuid kõik minu sõbrad, kel ilusad pikad lokid (ka kunstlikud) on suures lugupidamises ja neid austakse väga.

Tenor N. pealagi on kaetud tihedate käharate salkudega. See on miniatüürne tropika mets. Peale selle pakub ta lõug väga häid võimalusi habeme kasvamiseks. Kuid, et habemega tenor mõeldaw ei ole, siis on N. sunnitud end kaks kord päewas pügama. Hommikul kell kümme ja peale lõunat kell wiis.

Pügamist toimetab ta suure armastusega asja wastu.

Ta tõmbab akna eesriided üles, riputab peegli aknapiida konksu külge ja määrab oma näo silmakulmudeni seebiwahuga ära.

Muidugi mõista, toimetab ta seda kõik sargiwäel olles.

N. on ilus ja lugupeetud mees. Ta on publikumi pailaps. Sellepärast võib ta enesele seda lubada.

Otse üle tänawa elawad herra ja proua Bummel ja herra ja proua Stummel. Herra ja proua Rummeli korteri aknad on maja teisel küljel ja seal on wõimata näha, mis tenori toas sünnib. Iga kord sel ajal, kui herra N. habet ajab, on proua Bummel ja proua Stummel akna all ja waatawad unistawate pilkudega tenori külmawerelist talitust.

Proua Bummel ja proua Stummel on suured kunstiharrastajad.

Ilus mees, ja tenor, ja peale selle sargiwäel. Keda see kaasa ei kiiju, see on elaw surnukeha, sel ei ole kunstimaitset!

Ja kaua nautisid nii proua Bummel ja proua Stummel puhast kunsti.

Kuid ühel päewal kella kümne ajal jäi tenori akna eesriide ülestõmmamata. Ja ka peale lõunat kell wiis.

Ka järgnewatel päewadel jäi eesriide akna ette. Siis juhtus, et herrad Bummel, Stummel ja Rummel restoraani kohkasid.

„Olete kuulnud, mu herrad,“ tähendasin ma jutu kestes, „et tenor N. lähemal ajal wäljamaale sõidab, et end oma kunstis täiendada.“

Kolm kergenduse ohket hõljusid üle saali. „Jumal tänatud,“ ütles wäikeste wahaja järele herra Bummel, „nüüd wõin ma siis jälle oma naisega hommikul kohwi juua!“

„Ja mina omaga peale lõunat teed juua!“ ütles herra Stummel juure ja tegi rõõmsa näo.

„Ja mul ei ole enam tarwis ööd läbi üksinda kodukäijaid kartä,“ tähendas herra Rummel, kelle korteri akendest wõimata näha, mis tenori toas sünnib.

M.e.

— Mis? Sina, 21-aastane, tahad 70-mne-aastase wanamehega abielusse astuda ja temaga oma elu mööda jaata?

— Ei. Ainult tema elu.

— Kentuki L. —

RAKUPILLI ARAABLASED.

„Mine välja! Sinu jaoks pole meil ruumi. Meile lähewad need ruumid kultuuriliste ettevõtete jaoks waja!”

plika K. istus selga ning jõit algas. Mees, kes ennast Araabia täkuks nimetas, wenis oma koor-maga määratud kohale, alati pead raputades, et kell rohkem kõliseks.

Meie linnawalitsus murrab kauemat aega oma ja linna pead selle kallal, kuidas pealinnale tramwaid saada. Kas meie linnaisad ei katseks Tarwastust mõnda kahejalgist „mootori” palgata.

Oleks wäga omapärane, ilus ja odaw — paari liitri samagonniga jaoks päewa läbi. Pealegi oleksime üheselki asjast Euroopast ees.

*

Hiljuti ühel ilusal hommikul pandi „Mustas Kassis” üht ilikut tähele, keda mõned sealolijad kui D. Kingseppa ära tundsid. Kohje andis sellelt

soalwiitw politseinik kuuendasse politsei-jaoskonda teada, kust politseiülema abi ühes kaitsepolitseinik- kudega läksid isikut „Mustas Kassis“ tabama. Mees wõeti kinni ja wiidi kaitsepolitseisse, kus selgus, et kinniwõetu mitte D. Kingsjepp ei ole.

Mis oleksid meie kommunistid riigikogus tei- nud, kui Kingsjepp tõesti kinni oleks nabitud? Nad oleksid maaliiduga liituma pidanud, sest ai- nult Uluots wõib Kingsjeppaga „aabitja“ suhtes wõistelda.

Saiemates rahwakihtides sünnitab suurt „mur- rangut“ sealihja ja wõi wäljawedu. Nurisetakse, et meil raswaaineid juugi nii palju ei ole, et wälja- weoks jatkuks. Ainult raswaseid wargaid on meil palju ja neid wõiks natuke „wälja wedada.“ Kuid nende jaoks ei leidu wäljamaal „turgu“, nagu asjatundjad seletawad. Kainelt ofjustades, peab ütlemä, et see sigade ja wõi wäljawedu siiski nii paha ei ole. Wäljaweeoga oleme me ikka wälja tulnud, ainult sisseweega oleme pea alati sisse- kukkunud. Ka tõstab sigade wäljawedu meie raha- kurssi, nagu asjatundjad seletawad. Meie rahakurssi on tõsta katsunud kuked ja waresed, kuid nad ei ole talle „tuult alla“ saanud. Nüüd peab siga aitama. Et sead paremini lendawad ja kõrgemale küüntwad kui kuked ja waresed, seda on meile juba ammu kiwikas selgeks teinud.

Pealegi saame me nende „esemete“ asemele wäljamaalt teisi, mis meile palju suurema wäär- tusega. Sigade wastu tuuakse meile igatahes apeli- siina ja wõi wastu õlikooka. Ja kook on ometi üks ilus ja magus asi, ja ega's apelsiinil ka wiga ei ole. Nii siis, katki ei ole midagi!

*

„Waba Maa“ nr. 85 kirjutab:

„Pühapäewal, 13. märtsil pidas Taewere wal- la, Järewere küla kooli hoolekogu koosolekut. Kaebas koolijuhataja, et lapsed liig nõrgad õppi- jad, palus kooli hoolekogu mõjuwaid abinõusid tar- witusele wõtta, muidu olewat laste õpetamine wõi- mata.

Hoolekogu hakkas asja arutama. Wiimaks esi- nes hoolekogu esimees J. T. ettepanekuga, et tar- wis on ihunuhtlust lastele sisse seada. Ettepanek leidis ka hoolekogu poolt kinnitamist ja ihunuht- luse jagajateks waliti kaks liiget. J. T. ja J. L., kes peawad ilmuma koolijuhataja iga nõudmise peale koolimajasse ihunuhtluse jagamiseks lastele, kellele seda tarwis armatakse koolijuhataja poolt. Jääb küsitawaks: „Kas on Eesti kooliseadustes sarnane wäewõimuline abinõu ette nähtud, wõi on nimetatud kooli-hoolekogu rekordi lüüa tahtnud?“

Meie armates ei ole siin mingisugust rekordi lüüa tahtetud. Taewere — Järewere „Pestalozzid“ saawad junduslise alghariduse mõistest lihtsalt niiwiisi aru ja muud midagi.

Kahju, et nad ise aastate poolest „normist“ wäljas on ja neid enam kooli „mobiliseerida“ ei saa!

Iron Ducke.

—0—

Tragöödia.

(Muinasjutt.)

Taga õitswate faarte, keset ulgumere sinist naeru, elajid kaks wallatud kuldkalakeft. Nad uju- sid alati teineteise kõrwal, sest nad armastasid teine- teist, nagu armastada wõiwad kalad, kes elawad kaugel sinisel ulgumerel ja kel ei ole aimu prae- pannist ega kalajüdist. Kord nägi neid ablas ai- kala. Et aikala samasugune oli kui kõik ta partei- feltimehed, siis ei pidanud ta palju aru, waid kah- mas ühe kaladest lõugade wahela ja neelas alla. See oli isa-kala. Ema-kala kurwastus oli suur. Ta ujus kui uimane ümber. Ja ohkas: „Kui ma mitte wees ei oleks, uputaksin ma enese ilma pi- kema jututa ära!“

Dr. M. K.

—0—

Möödas.

Kas mäletad weel, kus me ükskord kohtasime? See oli kewadel, kas mäletad ja, kewadel see oli! Käed wastu sirutand meil oli sini-sini taewas ja päike kallas alla armu, unistusi, kirge...

Nüüd on see mööda.

O kewad! Oi, kuis hinge paeluda wõib kewad, ja rindu istutada wälgeid krüfanteema! Ees paikse tuliwark ja selja taga warjud ja mured kaugel ulgumere taga...

Nüüd on see mööda.

Mu juukste merre heitfid naerdes wärske pärja kui kaugel metsas kukkus kukulind. Ta elu lubas meil weel palju, palju aastaid ja lubas õnne, kirge, lubas armu...

Nüüd on see mööda.

Nüüd mööda see. Täis tühjust päewad weer'wad, ükskõiksust halli imeb endas hing. Ei parga pilla juukstesse mul keegi, kell seinal walmis lööma wiimast lööki...

Kõik mööda läind.

A. Brindiisi.

—0—

Armas Mats!

Hiljuti istusin ma sõbraga paremas restoraanis, kui sisse astus keegi isand, keda saja sammu pealt kui wärsket miljonääri ära tunda wõis. Ta tellis omale kahekordse portsiiooni karbonaati.

„Ma wõin taewa ja maa peale kihla wedada, et see isand kahwolit tarwitada ei mõista, waid noaga jõöb!“ sõnas mu sõber.

Et ma samal arwamisel olin, siis ei wedanud me kihla. Kahju — ma oleks hena jumma wõita wõinud!

See kahtlemata wäga rikas isand ei sõonud mitte noaga.

Ta õikas küll karbonaadi wäikesteks tükki- deks, fitsus kartulad pudruks, walas kogu selle toiduhunniku soustiga üle, kuid siis pani ta noa ära.

Ja hakkas jõöma lusikaga.

—0—

Õnnetu arw.

Weegufe Eets.

Laupäew.

Suures ja jõukas Tohlaka talus liikus ja kihbas kõik kui sipelgapejas enne äikesewihma. Olid kõik ametis, peremehest Peetrist alates ja karjapoisiga lõpetades. Puhastati korstmaadõrri, pesti tubasid, kanti mööbelt toast wälja ja jälle sisse tagasi, tuulutati riideid ja tehti lillepeenraid aias ja akende all.

Tööpalawik oli kõigile 100-kraadiliselt külge hakanud. Ei olnud kedagi waja käskida, waid peremehel tuli hoopis wastupidiselt toimetada. Nõnda tahtis karja Jüts ka katust puhtaks pesta, kuid peremees soowitas seda tööd taewataadi hooleks jätta. Tüdrukut Tiinat tuli wägisi tagasi hoida, et ta sealauda seine seestpoolt pesema ei hakanud.

„Mis Tohlakal ometi lahti peaks olema?“ küsisid kõik naabrid ja möödaminejad ja jäid ammuli suudel seda rühkimist pealt waatama.

Sedajama oleks ehk ka Tohlaka teenijate pere üksteise käest küsinud, kui neil aega oleks olnud hinga tagasi tõmmata.

Ja mõtelge — see oligi õige imestust ärataw: lihawõttest oli kolm nädalat möödas ja teist niipalju nelipühadeni ja kesk pühade wahajal niisugune põhjalik kraamimine!

Aga terve selle krempli põhjust teadsid kogu Kintju külas ainult kolm inimest ja need olid: Tohlaka peremees Peeter Tohlakas, tema küljeluu Mare ja nende mõlemate esimene ja wiimane kraapnikak — tütar Liisu.

Wiimane mainitud isikuteist istus kraamimise ajal kõõgis pliidi ääres ja pigistas juurest toobrist tangupudru worstidesse. Selle juures tõusis ja wajus tema rind jõgawasti õhates üles ja alla, kui weepump Tõnismäel.

Ja Liisukusel oligi põhjust õhata. Oli ta ju pool tofmat wähem, kui poolfada aastat siin ilma ruumis mööda saanud ja mõrudat ja magulat maitšenud. Wiimase kahekümnenelja aasta jooksul olid mitmedki kosja- ja pulmakellad Kintju küla tänawal helisenud, kuid kõik need olid Tohlakalt mööda sõitnud. Mitutuhjat nime oli pastor selle aja sees pruutpaaridena kantslist maha hõiganud, kuid seniajani puudus nende seas Liisu Tohlaka nimi. Kõigil tema kooli- ja leeriõdedel olid juba suured täiskaswanud lapsed ja tema ükski maitses weel kuldset neiupõlwe ja ootas päitsete pähepanijat.

Kuid see ootamine ei olnud Liisule tema oma arwates sugugi lõbus ja ta oleks palju parema meelega naise range kannud. Juba üheksa aasta eest oli ta oma peast esimese halli karwa leidnud ja neid selle aja jooksul igal nädalal paar-kolm tükki wälja hiskunud. Ka „sihwerplaadi“ loputamiseks ja wärskendamiseks kulus ta iga päew wiis toopi rööska piima ja pool naela puudert ära, mis wäga hästi mõjus, nii et teda igauhe ees kahekümnenelja wõi-wiie aastajeks oleks wõinud

tunnistada, kui mitte kirikuraamatuid ja külalähtesi poleks olnud.

Wiimaste teenus see oligi, et ta nii kaua ootama pidi, sest ta oli rikka taluperemehe ainus tütar ja warapärija, pealegi ilus ja kihelkonnakooli haridusega, nii et kergesti mehele oleks wõinud saada, aga külalähted olid (wiist kadeduse pärast) jutu lendu lasknud, et Liisul suured sarwed ja terawad küüned olla, mis kõik küla nooredmehed ära ehmatas ja Liisust aupalikus kauguses hoidis.

Kuid nüüd töötas see ootamine tasu tuua.

Ja oli paari kuu eest linnas kartulid müües kellegi 30-aastase rikka pudukaupmehe ja kompewekiwabrikandi Herbert Kopsikuga kaubale juhtunud ja wiimaks ka tuttawaks saanud. Ja oli pärast weel paar korda linnas käinud ja oli Kopsikule jutu sees teatanud, et tal jõukas majapidamine, laialdane krunt juure läbijookswa jõega, millele sünnis weiweskit ehitada ja pealekauba weel ilus 27-aastane tütar Eliise olla.

Siis oli herra Kopsik Tohlaka talu ära osta soowinud, et sinna wee jõul töötawat weskit ja willakraasimise asutust ehitada, kuna põllu peal juhkrunaerid ja tubakat kaswatamud oleks ja pakkus isale esialgsjeks hinnaks 500.000 marka.

Siis ütelnud isa, et ta kohta ära ei müü, waid tütrele kaasamaraks annab, mille peale hr. Kopsik helmikalt naeratanud ja asja järele mõtelda lubanud.

Ja tõepoolest oli tunaeila postiga hr. Kopsiku käest isale kiri tulnud, milles see teatas, et ta järele mõtelnud, asjaga nõus on ja pühapäewahommiku rongiga Tohlakale sõidab asja küpsjeks tegeema.

Naagu lõhkew pomm püsirohu waati oli see tõnum Tohlaka eide, taadi ja tütrekese peale mõjunud ja eelpool mainitud kraamimist toimima pannud.

Jaah, linnameest peab ikka uhkesti wastu wõtma!

Eks saanud ju selle jaoks eila linnas käidud ja sealt thee-, kohwi-, sinepi-, salati-, hommiku-, lõuna- ja õhtusöögi serwiisid wäljaostetud, peale selle laua-, sein- ja aknakatmise materiaali ja weel muid asju, milledele Tohlakal keegi nime ei teadnud anda, kokku kolmekümnewiie tuhande markaga eest, mille wastu isa esmalt küll waljusti nurises, kuid nähes, et see midagi ei aita, wiimars järele andis. Ja mis ei tee üks isa oma lapse pärast, kes juba üle kahekümnewiie eluaasta jõudnud on.

Ja ema?

Koh, see oli esmalt heameele pärast poolshuliks läinud ja aina „Mu Liisuke! Mu armas tütreke!“ kordanud, kuid wiimaks siiski rahulikuma's saanud ja kõigi Liisu korralduste ja mehe toimetuste peale „jah ja aamen“ ütelnud ja sõtkus praegu kõõgis nii õnneliku näoga sepikutainast, justkui peaks see ennast tema käte all kullaks muutama.

(Järgneb.)

WENNUEWÄRSJD.

Motto: Ikka wemlaga, ikka wemlaga!

Kui ja ümberringi waatad, seisma jäed,
 siis ja siin ja seal ime asju näed!
 Noored plikakesed lakuwad ja prasfiwad
 oma „au“ ja „ilu“ naerdes turul tassiwad.
 Daamid flirti edendawad „madalat“ ja „sügawat“,
 kõlblus pastorid moraali kabinettes pügawad.
 Elupuust kõik wiljad mahja rapitakse,
 määndind sõrmedega aplalt suhu topitakse.
 Elu nauditakse ahnelt, hullupööra
 keerutades omal kõri ümber nööra.
 Kui ja ümberringi waatad, seisma jäed,
 siis ja siin ja seal ime asju näed!
 Kabareedes, restoraanes lagastawad warga tuusjad,
 puuderdatud armu jagawad neil Wiru „muusjad“.
 Nõmmel, Piritäl ja mujal raswas Juuded
 läbi lööwad ühe ööga raha mitmed puudad.
 Ehk nad küll kõik tüsedad kui Sitska kapsawaadid
 pole siiski nad „pursuid“ waid ehtsajad „timukraadid“.
 Rahwa kasuks töötawad nad suure hoolega,
 rahwa kasuks higistades sööwad, joowad ka.
 Iron.

*

Aprill.

On kõigist kuudest ilusam ja weetlemam Aprill,
 sest temaga ju algab meil eht armastus' kadrill.

Ja kes küll põlgaks tantju? —
 ei ole säärast Antju!

Näe, Tõnisson, kes tõugu ikka püüdnud paranda'
 on seletand, et nii ja naa,

seda ei saa
 paranda'

mitte ilma tantjutal!..

See ei ole waid aprill —

tähtsaks asjaks saab kadrill.

Tõstab ta meil kõlblust, woorust

õigel' teele juhü noorust,

tantjides läed läbi elust,

üle murest, üle walust.

Seepärast elagu aprill,

two-step, fox-trott, tango, kadrill!

*

Kui kihab elu tänawal ja pargis, puisteel,
 kuis kõlab wägew armulaul ja kirekandlikeel!
 Käid tänawal kui uimane, sul rinnus soowid salad
 ja peas jalad, jalakesed ja peas ainult jalad!
 Need jalad aju tallawad, ja suruwad ja sõtkuwad,
 et tuigud, waarud, komistad ja jalad all sul nõt-
 kuwad.

Oi, kewadine päikse lööm see küpsetab, see sulatab
 kui rinda ta sul ulatab...

Kõik tantsiwad, kõik ujuwad, kõik tantsutuuris
 liiguwad,

kõik lendawad, kõik hõljuwad, kõik armuniitel
 kiiguwad!

Ja õhtul kui on kadund taewast päikse inventaarid,
 siis puisteedel hiliwad waid paarid, paarid,
 paarid!

See künni aeg, see külwi aeg,
 see kewad armu põllul!

Iron Ducke.

—o—

Aste-astmelt.

Uut „kleiti“ tahab tema täna,
 ja homme on tal kübar wana,
 ja ülehomm ehet uut,
 ja selle järel miskit muud,
 ja kas wõib siin weel imesta',
 kui lõpuks mee st uut tahab ta!

W. H.

*

Teooria ja praktika.

Pädagoogilise ajakirja „Kaswatuše“ toimetu-
 ses walitses suur segadus, mille põhjuseks oli üks
 käsikirja, mis tulnud tänase postiga.

Harilikult ei sünnitanud käsikirjad kunagi
 suurt sekeldust. Nad läksid, kas trükki, paberikorwi
 ehk autorile tagasi — see olenes sellest ära, kui
 suur oli käsikirja wäärtus.

Siin aga oli midagi erakorralist. Nagu aad-
 ressi järgi, mis kaunis loetawalt kirjutatud oli,
 otstutada wõis, oli käsikirja autor tuntud pädagog
 X., kelle kaastööd ajakirja heameelega soowis. Toi-
 metus oli teda alles hiljuti palunud ajakirja kaas-
 tööga toetada ja sellepärast oleks nüüd täiesti sünd-
 mata olnud käsikirja tagasi saata.

Selle järele, kui kõik toimetuse herrad oma
 wõimised shifreeritud kirjade lahthimukimise alal
 tagajärgedeta esile olid toonud, astus peatoimetaja
 telefoni juurde, nõudis herra X-ga ühendust ja pa-
 lus wiimast wõimaluse korral toimetusse astuda
 suufonaliisele läbirääkimisele käsikirja suhtes.

Järgmisel päewal ilmus hr. X. toimetusse.

„Austatud herra X! Me oleme wäga rõõm-
 sad, et te meid wääriliseks olete pidanud oma kaas-
 tööga toetada. Kuid meile saadetud käsikirjast on,
 wabandage lahkesti, täiesti wõimata aru saada.
 Kui see teile tüli ei tee, siis oleksime wäga tänu-
 likud, kui te meile oma käsikirja ette loeksite.
 Meie usume kindlasti, et asjal, mida te seal käsi-
 tate, suur pädagogiline wäärtus on, usume seda,
 teie wõimisi sel alal arwesse wõttes!“

„Noh, ilus,“ sõnas herra X., „ma loen ta teile
 ette, kuid enne tähendand ära paari sõnaga artikli
 siju. Omas artiklis, mis on peasjalikult määratud
 kooliõpilastele ja õpetajatele, näitan ma, misju-
 gune wäärtus ja tähtsus on ilusal, selgel ja loeta-
 wal käekirjal!“

H. Maro.

—o—

SETUDE RISTIMINE.

Setud, kel perekonna nime ei ole, peavad selle võtma. Kes teatud aja jooksul seda ei tee, sellele antakse nime walitsuse poolt.

Kudas väike Juss omale setude sunniristimist ette kujutab.

Järgmine „MEIE MATS“ nr. 15 ilmub laup. 7. mail.